

Arrest

nr. 146 024 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 november 2013 van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 5 november 2013 onontvankelijk verklaard. Verzoeker diende hiertegen beroep in.

1.2. Op 25 november 2013 werd, samen met de onontvankelijkheidsbeslissing, waar verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het "consequentiebeginsel", van artikel 3 van het EVRM, van artikel 13 van het EVRM en van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.1.2. Waar verzoeker kritiek uit op de materiële motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk vermeldt wat de juridische grondslag is waarop ze gesteund is alsook de feitelijke vaststelling die er aan de basis van ligt, met name dat verzoeker niet over een paspoort en een geldig visum beschikt zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker

betwist noch deze feitelijke vaststelling, noch de vaststelling dat hij zich dienvolgens bevindt in het geval gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 1° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan. Er is te dezen geen sprake van een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de minister of zijn gemachtigde de door hem gemaakte keuze moet verantwoorden. In casu volstaat een summiere motivering.

Artikel 13 van het EVRM, voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld, werden geschonden, het recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. De verzoekende partij maakt evenwel, zoals hierna zal blijken, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat één van de in het EVRM bepaalde rechten of vrijheden wordt geschonden en zij dus nood heeft aan een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Er blijkt derhalve niet dat verzoekende partij dienstig naar artikel 13 van het EVRM kan verwijzen (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Overigens dient er op te worden gewezen dat verzoekers kritiek in het kader van artikel 13 van het EVRM dat hij op het moment dat hij het bevel krijgt, niet weet waarheen en op welke wijze hij uitgewezen zal worden en dat hij, wanneer hij het wel zal weten, hiertegen geen enkel middel meer zal kunnen inbrengen, een wetskritiek uit waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Louter ten overvloede kan de Raad nog opmerken dat de verzoeker de mogelijkheid had en ook te baat heeft genomen om bij de Raad een beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing en de daaropvolgende beslissing inzake zijn navolgende asielaanvraag. Bijgevolg kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet beschikte over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Er moet tevens op worden gewezen dat de verzoeker, door uiteen te zetten dat hij van oordeel is dat hij over geen of over onvoldoende rechtsmiddelen beschikt om een toekomstige "uitwijzing" tegen te gaan, hoe dan ook niet aantoont dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm heeft miskend of zich schuldig heeft gemaakt aan machtoverschrijding of machtsafwending. Ook door een toelichting te geven over het belang dat hij al dan niet zou hebben bij een beroepsprocedure toont hij niet aan dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing onwettig is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke beoordeling.

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Waar de verzoeker betoogt dat er geen zekerheid bestaat omtrent het land waarnaar hij zal worden gerepatriëerd, meent de Raad dat de verzoeker niet aantoont en dat ook uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de verweerder hem wenst te repatriëren naar een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft. Met dergelijk vaag betoog brengt de verzoeker geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn land van herkomst, Pakistan, dan wel elders, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

De verzoeker zet uiteen dat hij de bestreden beslissing heeft aangevochten omdat het hem niet duidelijk is naar welk land de verweerder hem zal terugsturen, maar hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissing er in casu toe leidt dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er worden verder ook geen stukken aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst of elders dreigt te worden onderworpen aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich al evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt in voorliggend geval vast dat de verzoeker volledig in gebreke blijft om met concrete en op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen of bewijzen aan te tonen op welke manier de bestreden verwijderingsbeslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. De Raad ziet niet in waarom de verzoeker geen argumenten zou kunnen bijbrengen die aannemelijk kunnen maken dat hij, bijvoorbeeld en bij uitstek in zijn land van herkomst, dreigt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De eerder rechtstheoretische beschouwingen van verzoeker laten bijgevolg niet toe te concluderen dat de verweerder bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.2.2. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die volgens de verzoeker werd genomen met miskennis van de hoorplicht, vloeit voort uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zij betreft de louter feitelijke vaststelling dat de verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt die hem toelaten op het grondgebied te verblijven. Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is niet van toepassing wanneer het de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De verzoeker kan zich te dezen dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht. Zoals de verzoeker zelf aangeeft, legt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten normen op die dienen te worden gerespecteerd "door de instellingen, organen en instanties van de Unie". In zoverre de verzoeker voorts aangeeft dat de hoorplicht zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook moet worden beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aantoonde dat dit algemeen rechtsbeginsel dan onverkort geldt.

In dit verband moet worden geduurd dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, dat volgens de verzoeker een veruitwendiging is van dit algemeen rechtsbeginsel, ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. De verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en hem bevolen wordt het land te verlaten een voor hem nadelige maatregel is. Deze beslissing heeft immers niet tot gevolg dat de verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen.

Ook uit het feit dat artikel 74/18 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling een schriftelijke of een mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kan vragen, kan niet worden afgeleid dat deze vreemdeling voorafgaand aan het nemen van deze beslissing moet worden gehoord.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verweerder zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot het theoretisch aanhalen dat het hoorrecht inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl hij nergens aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake dit bevel een andere afloop had kunnen hebben. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT